

De reünie van 20 september 1881 van de studenten van het Luikse Rolduc.

Zoals alle Rolduciens naderhand nog heel vaak zullen doen organiseren ook de leerlingen van het Luikse seminarie een reünie en komen terug naar de plek waar ze een belangrijk deel van hun jeugd doorgebracht hebben. Verrassend is te zien hoe het verloop van die reünie sprekend lijkt op de reünies die latere studenten organiseren, in later tijden duren ze meestal twee volledige dagen inclusief een overnachting. Op 20 september 1881 zijn veel van de Belgische oud-studenten naar Rolduc gekomen en hebben daar het gouden herinneringsfeest gevierd van de oprichting van het seminarie van Luik. Interessant is hoe Bernard Pothast (1824-1904) die zelf ook op het Luiks Seminarie heeft gezeten vanaf 2 oktober 1839, dat feest beschrijft in zijn "Annales de Rolduc":

“Aanvankelijk wilde men enkel de leerlingen van het eerste jaar 1831 dat het Luiks seminarie geopend was uitnodigen, echter op velerlei verzoek is dat aantal uitgebreid tot de leerlingen van 1831 tot 2 mei 1843. Kannunik Meijers, pastoor van St. Jean te Luik, heeft de organisatie op zich genomen. Het is ondanks alle moeilijkheden een volledig geslaagd, schitterend en enthousiast feest geworden. Met het oog op de vacaties heeft men bepaald dat het feest gehouden zou worden op dinsdag 20 september 1881. Het Luiks seminarie was geopend op 17 en 18 oktober 1831. Pothast schetst de feestdag als volgt: Op deze memorabele dag begunstigd door deze schitterende tijd, komen tegen 10 uur 's morgens de sympathieke gasten aan. Zodra de stoet binnenkomt op het station van Herzogenrath om 9.34 uur luiden de klokken in de oude toren van Rolduc zoals dat hoort bij een kerkelijk feest. Rijtuigen wachten op de oude jubilarissen, oud met hun grijze haren zoals de vele vlaggen die hen van verre van Rolduc groeten maar wel jong van hart. Sommigen uit de stoet beginnen te huilen als ze de toren van hun Rolduc zien en anderen slaken kreten van vreugde. Inmiddels beklimt men de berg die minder stijl is geworden en zij die te voet zijn hebben weldra de aankomst van hun medebroeders in de rijtuigen ingehaald. Hoera! Daar is al het oude en nieuwe, de hagen, de vijvers, de boerderij, de façade, de ingangspoort met zijn pilaren en balkon. Men is aangekomen, men stijgt uit de rijtuigen; men is verbaasd en herkent elkaar nauwelijks of men herkent elkaar niet! Kreten als “ah” en “oh” hoort men overal. Overal omarmt men elkaar en geeft men elkaar de hand. Volgens Pothast komen die sterke emoties erg vaak voor en erg lang en schudden het hele zenuwstelsel. Directeur Everts verwelkomt hen warm en weldra zijn de oude gangen vol van bekende, dierbare gasten die met elkaar weer kennis maken. Men begeeft zich naar de vroegere eetzaal om er verfrissingen te nemen. Men kan kiezen uit: koffie, chocolade, brood, cognac, Schiedammer, Port van Heras, bier en dat in de oude houten kruiken. Na deze restauratie begeeft men zich naar de beroemde kerk van de abdij om er te assisteren bij de dankmis. We merken op dat vele heren de mis al in de morgen gedaan hebben. De viering van de hoogmis is het middelpunt van het feest. Aan het altaar staan drie veteranen van het jaar 1831: Mr. Leré, ook professor, als de celebrant, Mr. Raetsen (van Venlo) als diaken en Mr. Görtz (pastoor te Stevensweert) als subdiaken. Mr. Merx, Monseur en Delruelle assisteerden bij de zang van de mis “In duplicibus”. Luister naar deze robuuste

stemmen als zij klinken onder de oude Romaanse gewelven; Kijk naar deze hoofden die wit geworden zijn van ouderdom; richt u op in de aanwezigheid van deze priesters en leken verenigd in een zelfde gebed. Wat een effect ging er uit van het lied *-Adoro Te-*; daarna de mis; toen het lied *-De Profundis-*, ter herinnering aan de wel zeker honderd gestorvenen sinds 1831, wat voldeed dat in een behoefte! Een bijzondere emotie ging uit van het slotlied en vroegere danklied *-Qu'ils sont aimés, grand Dieu, tes tabernacles-*!, het eerste lied, dat hun jeugdige stemmen 50 jaren terug in deze imposante kerk hadden aangeheven. Pas na de hoogmis gaan de heren door het huis lopen en herinneringen ophalen; het is toen dan dat men zijn vroegere vrienden gaat zoeken. Precies om twaalf uur is er een zitting in de academische zaal. De directeur spreekt officieel in naam van de Bisschop en verwelkomt het aangeziene gezelschap. Kanunnik Meijers geeft statistische details over het ontstaan van het Seminarie, het aantal eerste professoren en eerste leerlingen, het aantal gestorvenen, en leest brieven voor van afwezigen etc. Om een uur begint het diner in de nieuwe eetzaal. Laurier, vaandels en de portretten van van Bommel en Paredis, van de directeuren Peters en Janssen versieren de wanden. De tafel is met goede smaak en rijkelijk gedekt. Op het menu staat: heldere bouillon, een vole au vent, rosbief, aardappels, gestoofde schapenbout, bloemkool, wild ragout, zalm salade, pièces montées, vruchten, dessert, koffie en likeur. Wijnen: Medoc, St. Julien, Bourgogne, Rhin, Champagne. De prijs van een couvert was vastgesteld op 10 franken. Er waren 108 tafelenoten. Om af te sluiten met enige details: er waren 60 flessen Medoc, 60 flessen St. Julien, 20 Bourgognes, enige Rhin en 25 flessen Champagne. Iedereen is erg tevreden geweest over de prestatie van de keuken (=170 bout). Nadat het gebed uitgesproken is neemt men plaats. Min of meer volgens anciënniteit naast de directeur zittend bevindt zich Mr. Leré, professor te Sint Truiden en Mr. Thonissen, professor van Leuven en lid van de tweede kamer van België. Links van Thonissen zit Mr. Meijers, rechts van Mr. Leré zit Mr. Loomans, professor en vroeger rector magnificus van de universiteit van Luik. Een hartelijke openheid is er vanaf het eerste begin. Dikwijls staat men op om kennis te maken met de een of de ander, of men toost naar links of naar rechts; maar het aantal uit te brengen toosten is tevoren bepaald. Zijn glas in de richting van het midden van de tafel geheven brengt Mr. Thonissen een dronk uit op de professoren en leerlingen van het oude Rolduc. Mr. Delruelle, deken van Huy, proost op de gezondheid van onze bisschop. Mr. Loomans doet hetzelfde voor de professoren en leerlingen van het huidige Rolduc. Er klinkt vooral bij deze toost vele malen bravo en een donderend applaus. Wie zou niet geklapt hebben met de handen en bravo geschreeuwd hebben bij het horen van de woorden die de eerbiedwaardige professor van de universiteit van Luik spreekt: "Alles verandert, mensen, tijden, de omstandigheden, maar onze overtuigingen van voorheen veranderen niet!". Directeur Everts antwoordt op Mr. Delruelle in naam van onze bisschop. Zijn edele en welsprekende woorden bezielen iedereen. Maar de uren verstrijken te snel. Mr. Mansion, pastoor van Modave, zingt enige grappige liederen. Mr. Meijers leest een gedicht voor over het begin van hun Rolduc. Mr. Blaise, pastoor, wordt gevraagd enige spirituele woorden te spreken zoals men dat van hem gewend is. Men zingt de oude liederen die men uit zijn jeugd kent. Tot slot leest Mr. Delruelle een brief die verzonden is vanuit Rome door oud leerling Van der Meulen die nu groot penitencier is bij de heilige stoel. In deze brief drukt Mr. Van der Meulen zijn sympathie uit voor het feest, betreurt zijn afwezigheid en verklaart dat hij voor de deelnemers aan het feest de pauselijke zegen heeft gekregen. Men is erg enthousiast en dit kan geen betere afsluiting zijn van dit onvergetelijke feest. Deze dag zal opgenomen worden in de Annalen van Rolduc. Nadat men van tafel opgestaan is, likeur en koffie heeft gedronken, wandelt men nog door het huis of gaat men op bezoek bij een van de drie aanwezige professoren. De overige dertig die geen leerling geweest zijn van Rolduc voor Pasen 1843 schitteren door hun afwezigheid. Enkele reünisten zijn al weggegaan; het is al bijna zeven uur tegen de avond; de gaslantaarns

branden al; de paarden staan gereed; men vertrekt te voet of per rijtuig. “Adieu Rolduc, séjour de mon enfance!” Ob ich dich auch wiederseh! Scheiden tut weh! . Om vijf minuten over half acht is het grootste gedeelte van onze dierbare gasten in konvooi naar België vertrokken, en ongetwijfeld tegelijkertijd hun heimwee, hun vreugde, hun herinneringen. Er zijn slechts Belgische heren geweest; ons diocees heeft toch maar zo’n mooi gezelschap voortgebracht; We merken op dat de Duitse leken ook goed vertegenwoordigd waren, in aantal en aanzien. Ter herinnering aan dit feest is een bedrag van 375 francs verzameld en deze som wordt besteed aan een Requiemmis voor de overleden leerlingen van 1831 - 1843. De volgende dag vertoont Rolduc weer de kalmte en monotonie van het leven tijdens vakanties. De uitspraak is waar dat er geen feest is zonder dat er spijt is de dag erna. Het is jammer dat men niet de gelegenheid heeft gehad zijn oude vrienden nog meer te leren kennen en dat men niet nog meer goede kennissen heeft kunnen maken. Later op 23 februari 1882 heeft pastoor Mr. Meijers aan de provisor de kosten van de inschrijvingen voor het feest overgemaakt, te weten 486 guldens. “

Tot zover Pothast....